

Soutěž zbrojířů

sepsal Mymofonus

řed třemi stovkami let, kdy se stala císařovnou Katarie, první a jediná dunmerka, která kdy vládla Tamrielu, ohrožoval trůn vytrvalý odpor ze strany císařské rady. Rozpory panovaly i poté, co je přesvědčila, že bude v nepřítomnosti svého manžela Pelagia, jenž se odebral vyhledat lék na svou šílenost, tou nejlepší regentkou, která kdy řídí vládla. A především vévoda z Odvetova, Zeman Bahnivec, nevynechal jedinou příležitost, kdy by mohl císařovně předhodit její nedostatek praktických znalostí.

V této konkrétní situaci projednávala Katarie s radou nepokoje v Černém močálu a masakr císařských vojáků za branami vesnice Armanias. Vlhká bažina a tropické klima, převážně v létě, by mohlo vojáky ohrozit, zejména pokud by na sobě měli své obvyklé zbroje.

Znám jednoho velmi chytrého zbrojíře, řekla Katarie, "Jeho jméno je Hazadir a je to Argonian, který zná prostředí, jemuž bude naše armáda čelit. Poznala jsem ho ve Vivecu, kde byl otrokem mistra zbrojíře, ale pak dostal svobodu a přestěhoval se do Císařského Města. Měli bychom ty zbroje a zbraně na výpravu nechat navrhnout právě jeho."

Bahnivec se krátce a uštěpačně zasmál: "Chce, aby zbroj i zbraně našich vojáků navrhoval nějaký otrok! Nejlepším zbrojířem v císařském městě je přece Sirollus Saccus, každý to ví."

Po dalších debatách bylo nakonec rozhodnuto, že se o zakázku utkají oba dva zbrojíři. Rada také následně zvolila dva stejně schopné a zdatné šampióny, Nandora Beraida a Rafalase Eula, aby spolu svedli boj s využitím zbroje a výstroje zmiňovaných konkurentů. Ten zbrojíř, jenž vybaví vítěze tohoto souboje, pak získá císařskou zakázku. Bylo rozhodnuto, že Beraida vybaví Hazadir a Eula Saccus.

Začátek souboje byl naplánován za sedm dní.

Sirollus Saccus začal pracovat okamžitě. Uvítal by sice více času, ale chápal naléhavost testu. Situace v Armaniasu byla naléhavá. Říše musela vybrat svého zbrojíře co nejdříve a ihned potom musel upřednostněný vítěz rychle začít vyrábět ty nejlepší zbraně a zbroje pro císařskou armádu v Černém močále. Nehledali jen nejlepšího zbrojíře. Hledali toho nejnákladnějšího.

Saccus právě začínal napařovat půlpalcové proužky černého panenského dubu, aby je ohnul a udělal z nich pásy pro olemování spojů zbroje, když se ozvalo zaklepání na dveře. Jeho asistent Fandius pak dovnitř uvedl hosta. Byl to vysoký a vzhledově nikterak výjimečný plaz s nevýraznou, zeleně lemovanou kapucí, světle černýma očima a vyšisovaným, hnědým pláštěm. Byl to Hazadir, zbrojíř, kterého upřednostňovala Katarie.

Chtěl jsem ti popřát hodně štěstí v... není to ebenit?

A opravdu byl. Jakmile se o soutěži doslechl, nakoupil Saccus v císařském městě ten nejkvalitnější ebenit, co byl k mání, a okamžitě začal i s jeho zpracováním. Obvyčně sice zušlechťování této rudy trvalo šest měsíců, ale on věřil, že s robustní proudovou pecí, posílenou bílými magickými plameny, sníží tento proces na pouhé tři dny. Saccus pyšně vyzdvihl i další vymoženosti své kovárny. Kyselinovo-vápencové nádrže, jež vytříbí čepele dai-katany až do nepředstavitelné úrovně ostroty. Akavirskou výheň a speciální kleště, které osobně použije k ohýbání a následnému vrstvení ebenitu. Hazadir se zasmál.

A viděl jsi mou zbrojírnu? Jsou to jen dvě malé místnosti plné kouře. Vepředu je navíc obchod. Zadní část je plná rozbité zbroje, kladívek a je tam i jediná výheň. A to je všechno. Tuhle soutěž o císařskou zakázku za milióny zlaťáků prostě nemůžu vyhrát.

Jsem si jistý, že má císařovna dobrý důvod, proč by ti svěřila výrobu vybavení pro své vojáky, odvětil laskavě Sirollus Saccus. Ten obchod nakonec přece znal a věděl, že Hazadir říká pravdu. Byla to žalostná dílna v chudinské čtvrti, kterou navštěvovali jen ti nejubožejší dobrodruhové, aby si nechali opravit své železné dýky a kyrusy. Saccus se ale rozhodl, že z výsledné kvality ani o píd' nesleví, i když proti němu stál nerovnocenný soupeř. Byl už prostě takový a jen tak se z něj stal ten nejlepší zbrojář v císařském městě.

Možná ze smilování, ale částečně i trochu z pýchy, ukázal Saccus pro srovnání Hazadirovi, jak se věci dělají v opravdové a profesionální kovárně. Argonián ochotně přijal roli Saccova učedníka a pomáhal mu se zušlechťováním ebenitové rudy a s jejím opracováváním a vrstvením, když vychladla. Během několika příštích dnů pracovali spolu a vytvořili překrásnou dai-katanu s ostřím, jež bylo nabroušené tak dokonale, že by dokázalo přetnout i brvy komára. S pomocí jednoho z císařských bojových mágů ji pak celou očarovali plamenem, stejně jako soupravu zbroje z vázaného dřeva, kůže, stříbra a ebenitu, která by odolala i větrům Zapomnění.

V den boje pak Saccus, Hazadir a Fandius zbroj doleštili a přinesli ji Rafalovi Eulovi na vyzkoušení. Teprve pak si Hazadir uvědomil, že i k němu má zanedlouho dorazit Nandor Beraid a pospíšil si do svého obchodu.

Oba válečníci se střetli před zraky císařovny a císařské rady v aréně, která byla pro napodobení bažinatých podmínek Černého močálu částečně zatopena. Od chvíle, kdy Saccus uviděl Eula v jeho soupravě z těžkého ebenu s planoucí dai-katanou v ruce a Beraida v jeho sbírce špinavých, zkorodovaných ještěřích šupinách s oštěpem z Hazadirova obchodu, věděl, kdo vyhraje. A měl pravdu.

První úder z dai-katany uvízl v Beraidově měkkém štítu, jelikož v něm nebyl žádný kov, který by ji odrazil. Než stihl Eul vytáhnout svůj meč zpátky, odhodil Beraid svůj, nyní už hořící štít i se zaklíněným mečem a trefil se do spojů Eulovy ebenové zbroje svým kopím. Poté se Eulovi konečně podařilo vyprostit svůj meč ze zničeného štítu a sekl do Beraida, ale jeho lehká zbroj byla šupinatá a zkosená, takže se jeho útok svezl do vody, která uhasila plameny dai-katany. Beraid pak kopl Eula do nohou a ten se převážil do zpěněného bahna, neschopný pohybu. Císařovna byla milosrdná a vyhlásila vítěze.

Hazadir získal zakázku a se svými znalostmi argoniánské bojové taktiky, zbraní a jejich použití, navrhl válečné vybavení, díky němuž pak byla vzpoura Armaniasu zažehnána. Katarie si získala respekt rady, a dokonce i neochotné uznání Zemana Bahnivce. Sirollus Saccus se vydal do Morrowindu, aby se tam naučil vše co Hazadir, a už o něm nikdy nikdo neslyšel.